

Следъ това тя възнагради щедро баячката и я изпрати навънъ.

Ала като остана сама съ старата Доста, госпожа Тамара веднага се разхълца. Следъ това полека изтри очитѣ си, озърна се, пошушна съ пѣщъ, напоенъ съ сълзи гласъ:

— Охъ, не ми харесва, бабо Досто... Нѣма да я бжде... Не е уроки, не е уроки това нѣщо... Горкó ни!

До устата на баячката дойде една дума, ала тя не посмѣ да я изрече. Попита само:

— Да не е нагазила изъ юдино хорище? Или да не имъ е гътнала нѣщо на бѣлитѣ и червенитѣ? Онази вечеръ, като се връщахъ отъ едно болно дете къмъ дома, видѣхъ четири. Людетѣ ме изпроводиха до нашата порта. Ама таманъ сложихъ катанеца и се обърнахъ, какво да видя. Четири. Голи голенички. Коситѣ имъ дълги, разплетени, чакъ до петитѣ. Хванали се за рѣце. Хопа-хупа, хопа хупа... Подъ стрѣхата... Какво да правя? Снишихъ се край портата, прекръстихъ се, затворихъ очи. По едно време изкукурига пѣтелъ. Отворихъ си очитѣ — нѣмаше ги. Въшебства и чародейства...

Госпожа Тамара въздъхна, махна съ рѣка

— Нави сж я нагазили!

Доста се ококори, прехапа устни, плесна съ рѣце. Всичкитѣ брѣчки на лицето ѝ се свиха.

— Ами че какъ ги оставихте да дойдатъ при нея? Не я ли пазихте?

— Въ залисията... Нали се доби мъртво дете. Пъкъ и тя не щѣше, не ги вѣрва тия работи... И кжде можехме такава немошна, повече мъртва отколкото жива, да я караме по онова време да прескача мангалъ, корито и балтийка. Не можеше! Ама на, трѣбвало е... Нощесъ ги чухме... Охъ, нѣщо се е събрало като бигоръ на сърдцето ми...

Баячката се прекръсти:

— Чухте ли ги?

— Тъкмо бѣхме задрѣмали съ латинската дойка край одъра на невѣстата и чувамъ какъ на прозореца изпър-